

fiskeriet skulde lønne sig for dem, og da ty til de endnu ikke med Vaaddene gjennemløjede Steder, hvor Sandsynligheden for et rigere Udbytte var størst (det kan vel antages, at man i Neglen ikke forlader Hjemmet for andetsteds at søge Erhverv, saalænge Kilden flyder tilstrækkelig hjemme), saa er saa meget vist, at der siden den Tid neppe er gaaet noget Nar hen, uden at der baade her- og derfra er indstrømmet Klager over Nalevaadsfiskeri af Syder og Andre paa saa at sige alle Landets Fjorde; navnlig er Nefjorden bleven hjemløst af en formelig Sværm, hvis Virksomhed, der har fundet Næring ved preussiske Agenter for Opkøb til høje Priser, efter de Beretninger, vi hidtil have kunnet indhente, synes at have medført en betænkkelig Afstagen af Nalemængden. Fremdeles gives der mindre Fjorde, hvorfra man har berettet, at Brugen af nogle saa Nalevaad i en Tid af 2 à 3 Uger har gjort Ende paa Fiskeriet, i det mindste for et eller flere Nar. Vilde vi nu end ikke godkjende Alt, hvad der berettes, som paalideligt, saa kan det ikke nægtes, efter hvad flere af os personlig have erfaret, at det omhandlede Vaadfiskeri har tilføjet vore Fjorde en saa stor Skade, at der er al Anledning til at tro, at det er paa høje Tid for Stats- og Lovgivningsmagten i dette Tilfælde at skride ind. Man har desimod anført, at Regjeringen selv i sin Tid, dertil opfordret af den daværende Fiskerikonfulent, har givet Understøttelse til Udbredelse af Nalevaaddene udenfor Simfjorden. Vi tro imidlertid, at den dermed kun har gjort største Delen af den fiskende Befolkning en daarlig Tjeneste. Kommissionen af 1865 har til Støtte for Ophævelsen af de „laasede Bænde“ m. m. anført det næsten eenstemmig derom udtalte Nisse eller endog Forlangende af Fiskerne (flere af dem fastholdt dog bestemt Indsigelse), hvem den med Flid havde søgt at sætte sig i Forbindelse med. Det sees imidlertid ikke, hvori de Klæmper og Indskrænkninger, som Forbuddet skulde paaføre de Omboende, bestaae; meget mere maa det være et overmaade væsentligt Gode for den „de laasede Bænde“ omboende Befolkning, at den uafbrudt og i Fred kan fortsætte sin Virksomhed uden Frygt for Forstyrrelse af Nalevaaddene og for Fiskemængdens Afstagen ved Angelens Udelæggelse. Kommissionen synes i denne Henseende at have lagt formeget Vægt paa Udtalelser, som — vi vide det af Erfaring — der skal stor Vaerksomhed til at bygge paa; og hvormeget Hold der ved denne Lejlighed har været i disse Udtalelser, vil erkendes af det overvejende Antal, der i de paafølgende Nar fremkom i modsat Retning og gav Anledning til Emanationen af

Lov 25. Marts 1872, der atter optog som „laasede Bænde“, dog kun i Tiden fra 1. September til 24. Juni: 1) Strækningen fra Hals til Grundene B. for Løgstør og 2) Hjarbæk Bugt S. for Virksund. Denne Begrænsning af Laasningen, der blev vedtaget fornemmelig af Hensyn til Sildefiskeriet, har næsten kun en forsvindende Betydning for Puls-, Bøt- og Ankerrevaaaddene, der endnu beholde Raaderum fra 24. Juni til 1. Septbr. — den eneste tjenlige Tid til deres Brug; i Efteraars-, Vinter- og de første Foraarsmaaneder tages Intet for Fiskerne ved at høre op med denne Fangst. Vi skulle forøvrigt ikke undlade at henvise til Motiverne til Lovforslaget i Rigsdags Tid. f. 1871—72 Lill. A Sp. 1501—4; Folkethingets Udvalgs Betænkning Lill. B Sp. 455 flg.; og Landsstingets Udv. Betænkning, Lill. B Sp. 843 flg.; den Skilbring af Stillingen, som her er givet, forekommer os at burde have ført til ganske anderledes gjennemgribende Forholdsregler end dem, som ved Loven paafulgte. De Grunde, der bleve anførte for Lovgivningsmagtens Holdning, navnlig, at man ikke saafart igjen burde have givne Love, kunne vi ikke finde tilstrækkelige for at blive ved et Standpunkt, der har vist sig saa uholdbart, som det her omhandlede.

Den nysnævnte Lov er den sidst udfomne paa dette Omraade, og idet vi nu hermed slutte den historiske Fremstilling af Lovgivningens Virksomhed i Henseende til Nalevaaddene, formene vi os berettigede til af det Anførte at uddrage den Slutning, at Pulsvaadde og vel endnu mere dets Afledninger Bøt- og Ankerrevaaad bestandig have været ansete for skadelige Redskabere, hvis Brug, forsaavidt denne ikke har været helt forbudt, indtil den seneste Tid har maattet undergives betydelige Indskrænkninger; og fremdeles, at deres Udelukkelse fra visse, saakaldte laasede, Bænde er bleven anset som et af de væsentligste Midler til at modvirke deres Skadelighed og til at fiske de modstridende Interesser, som de berøre, imellem.

Vi skulle nu gaa over til at undersøge disse Redskabers Skadelighed, idet en saadan Undersøgelse vil være nødvendig allerede af den Grund, at deres Forsvarere i den seneste Tid møde med det Spørgsmaal, hvori egentlig deres Skadelighed bestaaer, og forlange, at man skal vise dem samme, da de ældre Lovbestemmelser intet Fyldestgørende indeholde derom, men kun give Siemninger tilkjende; ligesom de ej heller finde Tilstrækkeligt anført til Begrundelse af „laasede Bænde“. — Vi skulle nu gjerne indrømme, at Udtalelser, saasom at de ere „alle Menige til stor Skade og Forfang;“ — at „Fiskeriet bliver derved øde til menig Mandes Skade og vore Landes Fordærvelse;“ — at de „al anden Fiskeri stor Skade tilføje;“ „Fiskens Leg og Leje spilde;“ — „Krats, Krog- og Stangfiskeri forhindre;“ — „de Paagrænsende til Præjudice og deres Fiskeri til største Skade“ o. s. v., ere fremkomne i en Almindelighed, som kunde have nærmere Forklaring nødvendig, ligesom det ej heller har undret os, at man har sagt, at de staa som Udfald, der efter strenge For-